

ΑΡΧΕΙΟΝ ΙΑΤΡΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ίδρυτής-Διευθυντής :
Καθηγητής ΚΩΣΤΗΣ ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ

Έκδοτικός Οίκος
ΠΕΤΡΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Ε.
Όδός Πεσμαζόγλου 9 — Αθήναι.

Έτος Ε' — Τόμος δος
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1950
Άνατυπον ἀριθ. 135

**ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΙΝΗΣΙΣ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ**

ΥΠΟ
Δρος Κ. ΧΡΥΣΑΝΘΗ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΦΩΝΗΤΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΩΝΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΗ

ΥΠΟ
Καθηγ. Κ. Α. ΧΑΡΙΤΑΚΗ

ΕΝΗΜΕΡΩΣΙΣ

ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

·Υπό Δρος Κ. ΧΡΥΣΑΝΘΗ

· Η έργασία μας αյτή αποτελεῖ τύχοντομον έκθεσιν παρ τού τι γίνεται εἰς τὰς διαφόρους χώρας σχετικά μὲ τὴν μελέτην καὶ θεραπείαν τῶν διαταραχῶν τοῦ λόγου. Αἱ πληρωφορίαι ἔχουν δεθῆ κατὰ τὸ πρώτον μεταπολεμικὸν Διεθνές Συνέδριον τῶν εἰδικῶν θεραπευτῶν, τὸ δημοσίου ἔλαβε χώραν εἰς τὸ Λονδίνον κατὰ τὸ Σεπτέμβριον (20-21) τοῦ 1948. Εἰς τὸ Συνέδριον τοῦ πρώτου θεραπευτήμενον καὶ ήμεται ἐπιστήμων ἀλλὰ διὰ λόγουν ἔνωντερουν τῆς θελήσεώς μας δὲν ήταν ἡγήτηταις νὰ παρατείμασθεν. · Η γραμματεία τοῦ Συνέδριον μᾶς ἀπέστειλε τὰ Πρακτικά (Report, Conference of Speech Therapists, London, 1948), μόλις ἐξεπομπήσασθε, ἐν αἵτινων δὲ ἡγήτησαμεν τὰς κατωτέρω πληρωφορίας. · Ασφαλῶς λείπουν πληρωφορίαι ἀπὸ πολλάς χώρας, ιδίως ἀπὸ τὰς Ἡνωμένης Πολιτείας, Ἐλλείτων καὶ ἄλλας χώρας. Πιστεύεμον διετί εἰς τὸ δύγιον Διεθνές Συνέδριον θεραπευτικῆς τῶν διαταραχῶν τοῦ λόγου τῷ 1950, τὸ δόπιον συγκλήθε τὸ Αὐγούστον. εἰς τὸ "Αμετέρδημ τῆς Οὐλανθίας, θι δεθοῦ, περισσότερα: πληρωφορίαι: διὰ τὴν διεθνῆ κίνησιν τῆς Λογοθεραπευτικῆς ὥς φύλεται τοῦτο ἀπὸ τὸ πρόγραμμα, εἰς τὸ δημοσίου ἀναγράψεται η ἔντης ἀνωνύμων τοῦ δροῦ Renato Segre (Ἀργεντινή): «Παρούσα θέσης τῆς Αργοπεζικῆς καὶ Φωνιατρικῆς εἰς διαφέροντα χώρας». (Βέδη τὰς λέξεις Speech Therapy καὶ Speech Therapist πρέπει νὰ φροντίσωνται νὰ μεταφράσθων μνονόλεκτικῶς εἰς τὴν Ἑλληνικήν. · Ισως δυνάμεθε νὰ προτείνωμεν τοὺς δρους: «Λογοθεραπευτική» καὶ «Λογοθεραπευτή»).

Κατὰ τὰς προσφωνήσεις τῶν συνέδρων ἐπισήμων ἀντιπροσώπων διαφέρων χωρῶν μαχθύνομεν διετί: Εἰς τὴν Αἴστρα αἰλίαν (πληρωφορία ἀπὸ τὴν Δίδα E. McCallum) ὑπάρχει δι «Ἄιστραλίαν τὸ Σύνεδρο Λογοθεραπευτῶν». · Η ἔξιτηκης ἔγενετο εἰς εἰδικῶν ἐκπαιδευτῶν κέντρων τοῦ Σελίνευ, τώρα δὲ εἰς δμακον τῆς Μελβούρνης διό τὴν διεύθυνσιν τῆς Δίδα Badcock. Εἰς δηλητὴν τὴν Αἴστραλίαν ὑπάρχουν 17 Λογοθεραπευτικαὶ Κλινικαὶ. Εἰς τὸ Βέλγιον (πληρωφορία ἀπὸ M. A. Vandgoisdenhoven) δὲν ὑπάρχει λογοθεραπευτικὴ κίνησις, πλὴν μιᾶς Κλινικῆς τοῦ Βελγικοῦ Ερυθροῦ Σταυροῦ εἰς τὰς Βρυξέλλας ὑπὲ τὴν διεύθυνσιν τῆς Δίδα Musafier. Εἰς τὴν Δανίαν (πληρωφορία δρος Svend Smith) ὑπάρχει τὸ «Κρατικὸν Ινστιτούτον διὰ τὸν ἐλατ-

τωματικὸν λόγον». Εἰς τὴν 'Ολλανδίαν (πληρωφορία δρος Fr. Hogewind) ὑπάρχει δι «Ολλανδικὸς Σύνδεσμος Λογοθεραπευτικῆς» μὲ κλινικὰς εἰς διαφορα νοσοκομεῖα. Εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν (πληρωφορία τῆς Δίδα Saunders) ὑπάρχει δι «Νεοζηλανδικὸς Σύνδεσμος Λογοθεραπευτῶν» μὲ διακόσια μέλη. Εἰς δὴν τὴν χώραν ὑπάρχουν 18 Λογοθεραπευτικαὶ Κλινικαὶ καὶ 13 κέντρα ἐφωδιασμένα μὲ λογοθεραπευτὴν.

Μετὰ τὰς προσφωνήσεις ἡγούτεις τὰς ἐργασίας τοῦ Συνέδριον δ David H. Pye. Οὗτος ἔκαμε μνεῖαν τοῦ Καθηγητοῦ Daniel Jones καὶ τοῦ δρος Ida Word τοῦ Λονδίνου, οἱ δοποῖοι κατὰ τὸ 1923 ίδρυσαν Κλινικὴν πρὸς διόρθωσιν τῶν διαταραχῶν τοῦ λόγου. · Η Κλινικὴ αյτή εἰργάσθη ὅλιγα ἕτη καὶ ἔκλεισε λόγω ἀλλείφεως οἰκονομικῆς βοηθείας. · Επίσης ἐμνήθη τοῦ ἔτους 1924 κατὰ τὸ διπολον ίδρυθη ἡ «Διεθνής Έταιρεία τῶν Λογοθεραπευτῶν» (International Society of Speech Therapists). · Επειτα ἔλαβε τὸν λόγον ἡ Δανίς Joyce L. Wilkins. · Η Δανίς Wilkins ἔκθεται τὴν Ιστορίαν τῆς Λογοθεραπευτικῆς καὶ τὴν ἐπιγράμματος τοῦ Λογοθεραπευτοῦ εἰς τὴν Μεγάλην Βρετανίαν, ἀναπτύσσει τοὺς λόγους, οἱ δοποῖοι συνέτειναν εἰς τὴν προώθησιν τῶν λογοθεραπευτικῶν σπουδῶν καὶ τέλος κρίνει τὸ δόλο σύμτημα ἐκπαιδεύσεως εἰς τὴν λογοθεραπευτικὴν καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἔπειτα ἀπὸ αὐτό. Παρ' δόλον δὲτι αἱ διαταραχαὶ τῆς διμιλίας ήσαν γνωσταὶ ἀπὸ αἰώνας μόλις κατὰ τὸν παρόντα αἰώνα ἐδόθη εἰς κύτας ἡ δέουσα προσσήη. Καὶ τοῦτο ἔγινε διὰ τρεῖς λόγους: α) διὰ τῆς ομηρίας ποὺ ἀπέκτησεν δι προφορικός λόγος ἔνεκα τῆς ἐψευρέσεως τοῦ φωνογράφου, τηλεφώνου, ραδιοφώνου καὶ διμιούντος κινηματογράφου, β) διὰ τῆς προσδόσης τῶν ψυχοθεραπευτικῶν γνώσεων. Καὶ γ) διὰ τῆς γενικῆς Ιατρικῆς προσδόσης κατὰ τοὺς δύο παγκοσμίους πολέμους, ίδιως μὲ τὰ τραχύματα τοῦ κρανού. Τὸ πρώτον ἀρχίζει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ λογοθεραπευτοῦ εἰς τὴν M. Béretannix κατὰ τὸ 1894, δετ. δρ. John Whylie τοῦ 'Εδιμβούργου ἐξέδωσε τὸ βιβλίον του «Disorders of Speech» (Διαταραχαὶ τοῦ λόγου). Κατὰ τὸ 1913 ίδρυθη ἀπὸ τὴν Elsie Fogerty η πρώτη Λογοθεραπευτικὴ Κλινικὴ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ 'Αγίου Θωμᾶ τοῦ Λονδίνου. Κατὰ τὸ 1941 δολοὶ οἱ λογοθεραπευταὶ ήνωθησαν καὶ ίδρυσαν

τὸ «Κολλέγιον τῶν Λογοθεραπευτῶν» (College of Speech Therapists). Σχολή του Κολλεγίου είναι : 1) η προσχωγή τῆς επιστήμης τῆς λογοθεραπευτικῆς, 2) η αρχή για το σχόλιον μού τῶν ἐπαγγελμάτων λογοθεραπευτῶν καὶ ἡ καλυτέρα κατάρτισίς των καὶ 3) η βελτίωσις καὶ προαγωγὴ τοῦ ἐπαγγελμάτων τοῦ λογοθεραπευτοῦ. Σήμερον είς την Μ. Βρετανίαν (1948) υπάρχουν 340 λογοθεραπευταί, 6 σχολεῖα ἔδασαν οἵσεως εἰς τὴν λογοθεραπευτικὴν (τριετής φοῖτης), 96 Τοπικαί· Ἐκπαιδευτικά· Ἀρχαι· ἔχουν διωρισμένους 158 λογοθεραπευτὰς εἰς 230 Σχολικὰς Λογοθεραπευτικὰ Κλινικὰ· Ἐπὶ πλέον 77 νοσοκομεῖα ἔχουν προσγραφημένον Λογοθεραπευτικὸν Τμῆμα.

Ο Άλφρεδος Διού ἔκθεται δι' οἰλίγων τὴν ἀστοχειαπευτικὴν κίνησιν εἰς τὴν Νότιον Αἰγαίον· Ἡ σχετική κίνησις εἰς τὰς χώρας τῆς Νο. Ἀμερικῆς μόλις κατέστηκε τερατεύουσα διεπανταστικῶν ληστηρίων. Σύντοτε δὲν ὑπῆρχε αειδιάλειτη ληστηρία εἰς τὴν Ισπανικήν ή πορτογαλικήν, καὶ υπῆρχε ἐλλειψις κέντρων ἐξαιρετικῶν. Σήμερον υπάρχει εἰς τὸ Μοντεβίδεον (Οὐραγούα ή) ἡ «Ουθόρρωνολαργυρολογική Κιλινική» του Νασσούκομετου ή Μαγιεύλ. Τοῦτο εἰστικόν Συμβούλιον γῆς Δημοσίας ήταν Ημιδέλας τοῦ Μοντεβίδεον ἐξήγοντος διάστημα σκόλους διὰ τὰς δρόμωνικάς ταῖς εἰσεπεπλων σχολεῖσταιν. Τελευταῖς διερθητεῖ εἰς τὸ Μπουένος Αρέσει τῆς Αργεντίνης· Ήταν «Ἀργεντίνη η Εταιρεία Λογοπεδικῆς & Λογοθεραπευτικῆς». Η Martha Friedlaender ἔκθεται τὴν λογοθεραπευτικὴν κίνησιν εἰς τὴν οὐρανούν. Γερμανίαν· Κατὰ τὰ τέλη τοῦ παραβλόντος αἰώνος καὶ τὰς ἄρχας τοῦ παρόντος ἔκστηνε μεγάλη πόλις τῆς Γερμανικῆς σειρᾶς σχολέστων διά πολὺν μὲν ἐλαττωματικήν δημιουργίαν. Αι μικρότερι πόλεις διέθετον μόνον εἰδικὰς τάξεις. Οταν ἦλθεν διά Χιλερούδας

θεικόπηγαν. Από τοῦ 1945 ἔγιναν ἀρρεσφάτηση
θεῖαι εἰς τὰ σχολεῖα, ἀλλὰ λόγου τῶν ἀνώνυμων
πατέλων εἰς τὰ σχολεῖα καὶ τῆς ἐλλεκτικής διαιρέ-
σης ακαδημαϊκοῦ προσωπικοῦ οὐδὲλων ἐπροχήρησα-
ρησαν καὶ λογοθεραπευτική νησίς. Τὰ πακέτα
πατέλημα τοῦ Ἀριθούργου καὶ τοῦ Βέρολινόντος
ἐπανίθυσκεν ἐπικιδευτικά καλλέγαια λόγοθεραπε-
τευτῶν μὲ διετή φοίτηση, ἀλλὰ μὲ μηχανική¹
προσέλευσιν σπουδαστῶν. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν
Ἡν. ΗΒ. μὲ ωντινὴ πολιτικὴ δέσμων, εἰς τὴν
εἰκῇ, δύου αἱ λογοθεραπευτικαὶ πασούδαται
ἀκμήζουν ἀπὸ πολλῶν ἔτων, δὲν δίδει λεπτο-
μερεῖας. Απλῶς δίδει λεπτομερεῖας διὰ τὸ
πρόγραμμα τοιούθισεως τῶν διαπάραχῶν τοῦ
λόγου, εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Καλταφάρας καὶ τοῦ
δύου καὶ λογοθεραπευτικῆς φαρμακευτικῆς ἀπόστο-
λης τοῦ 1916.

1916. 1916. 1916. 1916. 1916. 1916. 1916. 1916. 1916. 1916.

Εἰς τὴν χώραν μας δύμως τί γίνεται; Πλὴν τοῦ ἀκαρχατειῶν ἔργασιών καθαροῦ πληροφορια-
κοῦ η διδόκτικού χαρακτήρος ἐλάχιστα ἔχουν
γίνει εἰς τὸ λογοθεαπευτικὸν πεδίον. Καὶ
ὅμως πρὸ τηριακοτείλας περίπου δ καθηγη-
τής Κ. Χαριτάκης ὑπέδειξε διά τοῦ ιατρικοῦ
τύπου τὴν σημασίαν τῆς λογοθεαπευτικῆς,
παροτρύνας νέους λατρούς εἰς τὴν ἐκμάθησιν
καὶ ἐπαγγελματικῶν ἀσκοντιν τοῦ τομέως αὐτοῦ.
Εἰς τὸν καθηγητήν, μάλιστα, αὐτὸν ὀφε-
λούμεν καὶ τὰ πρώτας ἐπιτοπίους ἐρεύνας
καὶ παρατήρησες ἐπὶ φυσιολογικῶν φαινομέ-
νων τῆς ἀμιλίας· ἐν προσθέσιων καὶ τινας
μεταρρίτισμασθέσθαι διόπταφυμένου (βραδυ-
γλυσίασ), παλπότερον φωνής τῶν παιδίων) καὶ τι-
νων ἀλλωτέσκαδελφας αὐτάς διπλά τὴν ἔννοιαν
τῶν προσωπικῶν οὐρανοπεπαθειῶν, οὐδὲν ἀλλο
ἔχομεν ξένα θεούς οὐμενεν. Καὶ δύμως τὰ θέματα φυ-
σιολογικόν καὶ πεπαθολογικοῦ λόγου ἐδιαφέ-
ρουν τεργάλλουν ἀριθμόν ἐπιτετμημόνων ἀπὸ τοῦ
παιδιάθρου, νεαρού φυσιλάτρου, καὶ χειρούργου
μέχρι τοῦτο φυσιολόγου καὶ ἐκπαιδευτικοῦ.

Ιερές θημιαυργίαν σχετικής κινήσεως γύρω από τα προβλήματα λόγου ἔχομεν νά προτείνωνται εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον τὰ ἕντης (πάντοτε υποκείμενα εἰς μεταβολὴν ή καὶ συμπλήρωσιν); α) ουγκάντρωσιν τῶν ἐργασιῶν, αἱ δόποιται μέχρι σήμερον ἔχουν γίνει, κατάταξιν καὶ δημοσίευσις τῶν ἐν περιλήψει. (Τοῦτο εὐχαριστοῖς ἀναλαμβάνομεν ἀν τὴν ηθελον μῆδε βιωθήσεις οἱ ουγγραφεῖς δι' ἀποτολὴ τῶν ἐργασιῶν τῶν), β) ούμπτησιν εἰς ὄμβατα ὅλων τῶν ἐνέλαφρημάνων λατρῶν καὶ ἑκπατιδευτικῶν. (Πρός τοῦτο δ ἀκθηγγήτης Κ. Χαριτάκης, λόγῳ τῆς εἰδικότητός του, τῆς θέσεώς του καὶ πρὸ πάντων διότι πρᾶτος ἡσοχολίθη πρωτούντων εἰς τὸ τοῦ Δέργου, θά πρέπει νά συναλλέγῃ τὴν πρωτοδουλίαν τῆς ουμπήξεως). Καὶ γ) δημιαυργίαν ἑκφραστικῆς στήλης εἰς περούεικα, λατρικά καὶ ἑκπατιδευτικά. (Πρός τοῦτο η διεύθυνσις τοῦ «Ἀρχείου Ιατρικῶν Ἐπιστημῶν». Θά ημεροδοσύς νά φιλοξενήσῃ τὴν κινήσην καὶ εὐλόγηγκην νά φιερώνη ἔνα ὄλοτό λαθρον τεύχον κατ' ἔτος ἔναν πάρετηρείτο ουγκάντρωσις εἰσγασία).

ΣΗΜ. ΚΑΙ ΑΡΧ. ΙΑΤΡ. ΕΠΙΣΤ.. Πολὺ συρρά ἔξεισται θέματα διαταραχῶν τοῦ λόγου πᾶς εἰς ἄλλα συνέδοια καὶ ίδιως παιδαρικά· ἀρνητικά· νέοντος λογικά, ὡροτυπολαγυνοκοικια, με απλέας ἀληθῆνα ἀξιολόγους. Τοιαύτην μελέτην παραφέρομεν, ιηγήδοντες σὰς εἰληφθυνούμενοις τὸ ΧΙ Συνέδριον Γαλλοφώιων Παιδιάτρων (Ιερά Λουτρά 1949) τοῦ Clément-Lauzunay τρε αντερρόγασταν τῶν Suzanne Borel-Maisonny, Henry Duchene καὶ René Diatkine ἐποίησαν τέλος τοῦ «Les troubles du langage chez l'enfant» (Η πεπονδαλα αὐτὴ μελέτη μετερμόσθη ἐπὸ τοῦ τελικοῦ τίτλου «Διαταραχὴς τῆς λαλίας»). Έπο τῶν Παιδιάτρων, Ιωάνν. Δημ. Μαρούνη καὶ ἐθνοσοιεύθη εἰς τὸ «ΑΡΧΕΙΟΝ ΙΑΤΡ. ΕΠΙΣΤ.», σεγχος 4 (52), Απριλ. 1950, 1-104.

~~1841~~ 1842
0881 0882
~~1842~~ 1843
-all others
-all others
-all others
-all others

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΦΩΝΗΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΩΝΙΑΤΡΙΚΗΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ,-ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΗ

Είμι: εὐγνώμων εἰς τὸν φίλον· καὶ φυσερεχ
γάτην κ. Κύπρον Χρυσάνθην διότι Ἐπερεπρόδε-
ουσήτησιν ἔνα θέμα τόσον ασφάρον· καὶ μῆμας;
τόσον ὀλίγον γνωστὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰσαγάγ-

Πρέπει ἐν τούτωις τὸ ζῆτημα κατέθεντάς κείνησον ἐπὶ τέλους τὸ ἐνταξέφερον ὅλων τῶν εἰς δικῶν ἵστρων μας : παιδιάτρων, φυσικάτρων καὶ νευρολόγων, ωτορινολαρυγγολόγων· ὡς τὰ παιδιάγωγῶν μας ὥστε νὰ μετειθῇ ἡ φυσιολογία καὶ ἡ παθολογία τοῦ ἑλληνικοῦ λόγου καὶ νὰ ἀρχίσῃ νὰ γίνεται ουσιωματικὴ ἐργασία ὑγειεινῆς καὶ θεραπευτικῆς τοῦ λόγου.

"Η παροδοσιακή σύντομος μελέτη μας θίξει προσπαθήση νά όωση πληροφορίας περί του τι εγενόνται έως τώρα είς την "Ελλάδα διὰ τὰ ζητήματα φυσιολογίας καὶ παθολογίας ταῦ λόγου καὶ τὸ νομίζουμεν διὰ πρέπει νὰ γινὴ πρατιτέρω διὰ τὴν ἀναζωγόνησίν των καὶ τὴν δημητριουργίαν συστηματικῶν πλέον ἐρευνῶν, ἀφ' οὐδὲν διαφέρει τὸν παραχαλέσων μόνον τοὺς κακοθελητὰς, νά μήν παρεῖη γηθωδῶς περικυτολογίαν, εἰς διτής ἀπλῶς θ' ἀναφέρω κατωτέρω εἰς τὸ Ιστορικό, τῆς δηλητού ποιοτέσσεων.

Υπό Καθηγ. Κ. Α. ΧΑΡΙΤΑΚΗ
διατεκτικού παραδοσίου, έχειν εἰς τὴν ἡμέραντην τὸ «Du développement du langage chez les enfants» καὶ τὸ 1889 δὲ Ιταλός A. Garbini ἐγήμοσεν τὸ ἀριστον μελέτην του· *L'evoluzione della voce dei bambini.* Εκτούτη έκαποντάζει ἐργασται σχετικαὶ εἰδῶν καὶ βάσεων τῷ φωνῇ εἰς δῆλας τὰ πεπολιτομένα χώρας.

Οταν το 1920 είχα αρχίσει να έκθεθω τές περιοδικόν «Πατριόλογία» έσκεψηθην διτι έπρεπε νά θημοσιεύσω έκει την μελέτην που ήταν μαζιά μερικούς τούς [Πάτρας] έξι λαζαρετών διάλογος είχε την Β' Ελληνόπομπη. Τότε πρώτων μέρος της έργασίας αυτής αφέντωρ το λεξιλόγιόν της έπρωτων συλλαγών, κατέλεξεων, που προφέρει τότε βρέφος (ώρι π.χ. μά, μαρά, τά, τατα, τα, τατακά κλπ). Ένα τρι μεταξύ χατά τής συγήθησης με διαφορώντας αυτορεμάτης, έτηληρορορθήθην διτι ήδη η από τούς 1909 δ. έκθετοτελορέμουν δημοδιήν άσκαλος ήχιλ. Διαμαντάρας είχε συλλέξει παρομιασίας λεξίνες από βρέφη είχε τότε Καστελλόριζον. Έπειδήτης έπικινωνιαναί μαζεύονταν του κατάντως μαζί απήκνυνται έντες διάλογος έξι Αιγαίνης απωτελλών μων ένα πελού καλόν αστεριά. Εργά του πρώτου είχε δημοσιεύσει από τον 1909

11

Από 30ετιας και πλέον είχεν αρχίσει το γρίφω τές γραμμάς αιτής να χέμην παρατηρήσεις εις τὰ παιδιά του διετού την έξιετην τοῦ λόγου, διαν συζητών κατά τὸ 1919. Τὸ θέμα αὐτὸ με τὸν ζειμηνότον Καθηγητὴν Γ. Χατζῆράκην ἐλαβα τὴν πληροφορίαν διτοι τὸ ἔωτερικὸν ὑπῆρχον σφινενοσ σχετικὴ βιβλιογραφία. Ἐν συνεχείᾳ δὲ μοῦ ἐδάνεισεν δι μέγας ἑκεῖνος γλωσσολόγος ἐνα πρᾶψάκτου τότε βιβλίον τοῦ Κεύησος τῶν σφινενοσ φυχάλωγων—παιδαγωγῶν Clara καὶ William Stern που ἐψερε τὸν τίτλον «Die Kindersprache». Τὸ βιβλίον αὐτὸ με τὸ περιεχόμενόν τοι, καὶ τὴν ἀρθρον σχετικὴν βιβλιογραφίαν τοῦ διηπῆρξ δι' ἐμέ μία μεγάλη, ἀποκαλύπτουσα, βιβλιογραφία τότε διτε εἰς δλῆν την Εὐρώπην ἥκατην Πτον Αἰδημερικήν, ἀκόμη καὶ εἰς ἡνὸν Βακονιακήν, μέρειον λεπτάτο μετα τέσσεως καὶ συστηματικῶτα τὸ θέμα: Ἀπό τοῦ 1853 δι γερμανός Eschicht είχα γράψει τὴν περιπούδαστὸν μαλέτην «Wie lernen Kinder sprechen» καὶ ὁ Agathon Keber είχε δημοσιεύσει ἀπό τοῦ 1868 δι M. W. Humphkens ἔδις τὸ ὥραλον τοῦ βιβλίον τοῦ «A contribution to infantile linguistics». Τὸ 1883 δι Πολωνός Sikorsky,

εἰς τὰ «Memoires de la Société de Linguistique de Paris», Tome XIII μὲ τὸν τίτλον «La langue des enfants de Castellorizo», par Achille Diamantaras (!). Αὕτη φέρεται διὰ εἰκασίας ἡ πρώτη ἀληνούχη ἔργασια διά τὸ βρεφικόν γλωσσάριον ἐν «Ἐλλάδε», περιλαμβάνει δὲ 55 λέξεις. «Ἄλλη ἡδη ἀπὸ ἕπους εἰκασία συλλέγεται βάσεις ἐρωτήματολογίου πλευρῆς στρατηγικῆς, διὰ θηροδιατακώναλων ιδίων, ἀπό πλευτῶν μέρη τῆς Ἐλλάδος. Ἐπλωτίσα δὲ τὴν μελέτην μου καὶ ώς τρές ἑλληνόφωνα βρέψη τοῦ Πέδου, κατὰ τὴν διάρκειαν ἐπιδημιολογικῆς μου ἀποτολῆς εἰς Καλαμαρίαν θεσσαλονίκης (Τανόπουλος – Μάτιος 1921), διποὺ εὑρὼν 30.000 Ποντίους πρόσφυγας. Μέρος τῆς μελέτης μου αὐτῆς ἐνημοσύνευσα εἰς τὰ τεύχη 1 καὶ δεύτερης «Χαϊδεύολγίας» μου μὲ 218 λέξεις, τοῦν οποκοίουν παραχαμένοντος εἰσέτι ἀδημοσίευτον.

*Επίσης κατά τό 1924, εις τό βιβλίον μου «Στοιχεία νηπιοκομίας», κατέληγρα εἰς ίδιον κεφάλαιο τό μέχρι τότε νομίζεμενον ὑπ' ἐμού νεοελληνικόν φωνητικόν πλήρεστον (βάσει παρατηρήσεών μου ἐπί 150 περίπου βρεφῶν) καὶ ἀκόμη στοιχεῖα τινα τῆς παθολογίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λόγου, κατά τὴν κλινικὴν πέτρων μου. Μετέπειτα δὲ εἰς τό Λεξικόν τοῦ *Ἐλεύθερου δάκαρα ἔγραψα κι' ἐδημοσίευσα ἵνα μικρὸν λεξιλόγιον τῶν πρεπόνων δρων τῆς παθολογίας τοῦ λόγου. Οἱ δροις αὐτοὶ είναι οι ἔνθεις: *Βατταρισμός* (Γ' τόμ. σελ. 54), *Βοσδυγλωσσία* (Γ' 516), *Δελτακισμός* (Δ' 354), *Δυσαρθρία* (Δ' 808), *Ζητακισμός* (Τ' 210), *Θυγακισμός* (Τ' 561), *Ιωτακισμός* (Τ' 961), *Ρινολαλία* (ΙΑ' 133), *Σιγματισμός* (ΙΑ' 461), *Συριγμός* (ΙΑ' 932), *Τραυλισμός* (ΙΒ' 249). Ως θάλισμεν δμως περιτέρου τοῦ λεξιλόγιον τῆς Ὁρθοφωνητικῆς καὶ τῶν διαταραχῶν τοῦ λόγου είναι πολὺ ἕκταταμένον καὶ πρέπει νά τό σχηματίσωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν Ἐλλάδα.

Εἰς τά 1927 καὶ 1929-30, κατά τὴν μετακαταβολήν μου ἀνά τὴν Εὐρώπην, ἐπεξῆγητος καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὥρθοφωνητικῆς νά ίδω καὶ νὰ μελετήσω ἐπὶ τόπου τάξ σχετικάς προσδόους. Ἐντόπιων βέβαια μοῦ ἔκαμψα σχετικαὶ ἀπαρχῶντας εἰς τὴν Γαλλίαν (Ιδίως τοῦ J. Frolmont), εἰς τὰς Βρυξέλλες δμως εἴρον ἐντελῶς ώργανωμένες τὰς σχετικάς ἔρευνας καὶ ἐφαρμογές. Διό τοῦτο ἐκεῖ ἔξελεξα ὡς κύριον σταθμόν σπουδῆς δύο ιδρύματα: *τὴν Μαθητικήν Πολυκλινικήν τῶν Βενεττελλῶν*, δροι δύο τὴν διευθύνοντας τοῦ εἰδικοῦ άρρος Gerard Boon ἐξειδύργει ίδιον τρήμα *ὅρθοφωνητικῆς*, καὶ τὸ Institut Médico - Pédagogique St-Elisabeth εἰς τό Rixensart προσάστειν τῶν Βρυξελλῶν, διευθυνόμενον δύο τῆς περιφύμου Mlle E. Monchamps⁽¹⁾.

Τέλος κατά τό 1944 ἀνακοίνωσα εἰς τὴν «Ἐλληνην». Ἀνθρωπολογικήν. «Εταιρίαν» πρόσθρομον μελέτην μου βιβλιογράφην ἐπι: 200 βρεφῶν καὶ φέρουσαν τὸν τίτλον **Η φωνολόγική σειρά τῶν γραμμάτων τοῦ Νεοελληνικοῦ φωνητικοῦ ἀλφαράγητου*. Τὴν Ἑργάσιαν αὐτὴν ἔδημοσίευσα κατόπιν εἰς τό APX. IATP. ΕΠΙΣΤ. (τ. Σεν Απρίλ. 1946).

IV

Ειδικῶς διὰ τό Λεξιλόγιον ίδιον βρεφικῶν λέξεων δημόσιων ἐπίσης μέγιστα κενά εἰς πο-

1. *Nouïzwa* ἐνδιαφέροντος ἢ ἀναρέων ἐδῶ τάξης: *νησιώτερα* βιβλιογραφικά στοιχεῖα τῆς μέσης τότε σημειώσης κυήσεως ἐν Βονιξέλλαις: 1) Ger. Boon: *Les troubles de la parole*, Bruxelles 1921.—2) A. Herlin: *Elements d'Orthophonie*, Bruxelles 1910.—3) Τοῦ αὐτοῦ: *Les cours d'Orthophonie dans les écoles de Bruxelles*.—4) Τοῦ αὐτοῦ: *Acquisition du langage par l'enfant*.—5) Τοῦ αὐτοῦ: *Le langage des anormaux*.—6) M. Roumra: *La parole et les troubles de la parole*.—7) E. Monchamps: *Cinq ans d'activité à l'Institut Médico - Pédagogique St-Elisabeth à Rixensart 1924*, κλπ. κτλ.

σέν καὶ ποιὸν ἀποδεσμώς, ποὺ ὡς ἐπληροφορηγήν ἀπό τὴν Γραμματείαν τῆς συντάξεως τοῦ μεγάλου Ἑλληνικοῦ Λεξικοῦ τῆς Ἐλληνικῆς Ἀκαδημίας φαίνεται διότι ἔχουν συλλεγῆ καὶ συλλέγονται: ἀκόμη στοιχεῖα πολὺ ἀκριβῆ, βάσει τῶν δποίων ἡμιπορόδες ἀπό τῷρα νὰ δελτιωθῆ μονομερῶς πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἐργασία. Διὰ τὸ αὐτὸν ἕγητημα, δ. κ. Κ. Χρυσάνθης καὶ διηγάφων τέ παρόν, ἔχουν ἔτοιμον ἐργασίαν, τῶν περὶ τοῦ Κυπριακοῦ βρεφικοῦ λεξιλόγιου.

“Ἄν τῷρα πρόσθεσμεν καὶ τὴν μετάφρωσιν ἀπό τοῦ κ. I. Δ. Μαρούδη τῆς μελέτης τοῦ Clement - Launay καὶ συνεργατῶν *περὶ διαταραχῶν τῆς λαλᾶς*” (Βλ. APX. IATP. ΕΠΙΣΤ. τεύχος 4, 1950, σελ. 184) θὲν φλέπομεν ὅμτες γνωρίζουμεν—ἡμεῖς τοιλάχιστον—ζῇλην σχετ. κάνην Ἑλληνικήν ἐργασίαν πλὴν φωνοτεχνικῶν τινῶν συζητήσεων εἰς τὴν Ἐλλην. «*Ωτο - Ρινο - Διχρ.* - Εταιρίαν καὶ τό δύο ἐκτόπιων ἔργων «*Η περὶ κωφαλάλων μέριμνα ἐν Ἐλλάδι*» (δύο Θεοδ. Δ. Δημητριάδη τακτ. Καθηγητοῦ καὶ Δ. Ιωάννινος τοῦ Γρηγοριοῦ).

Τό δέμα ἐν τούτοις είναι ἕκτεταμένον καὶ οπουδικάστατον καὶ πρέπει νά τούγη τῆς δεουσθῆσης προσοργῆς. Βίσει δλων τῶν ἀντοτέρω καὶ ἀλλων ἐργασίων ποὺ ἔχω κάμει, μελετήσας πρὶ ἐπιδίνω εἰς τό *Ἀνατομεῖον Αθηνῶν*, τό κεντρ. νευρικῶν σύστημα καὶ τὴν ἀδράνην ἀνετομίκην ρινός, σταματος καὶ λάρυγγος, ἐπίσης ἀπό ἀρκετάς κλινικάς παρατηρήσεις νηπίων καὶ μιθητῶν προσώντων ἀπό διαταραχὰς τῆς λαλᾶς καὶ τοῦ λόγου, ἔχω ἀπολογῆσαι εἰς τὴν ἔνθησην κωριτερά συμπεριέδοματα:

1ον. Τό θέμα ἔχει ἀκόμη ἀνάγκην πολλῆς μελέτης ἀντομοικῆς, ιστολογικῆς καὶ παθολογικοτεχνικῆς.

2ον. Εἰς τὴν Ἐλλάδα ἔχομεν εἰς ἀρκετὴν ἄκαλογίαν βραδύλωσσα παιδιά καὶ πρέπει νά συστηματοποιήσωμεν τὴν κλινικὴν τῶν ἔρευναν ίδια νά μάθωμεν πόσας ἀπό αὐτὰ ὑπάγονται εἰς κατηγορίας θεραπευσίμων διαταραχῶν τῆς λαλᾶς καὶ τοῦ λόγου.

3ον. «Ἐνώ ἀπό τὰ ζητήματα ποὺ ἔχουν ἀνάγκην μελέτης καὶ τακτοποίησεως εἰς τὴν Ἐλλάδα είναι καὶ τὸ τῶν δρων τῶν διαφόρων κλινικῶν τύπων τῶν διαταραχῶν τοῦ λόγου καὶ τῆς λαλᾶς. Διότι οἱ ἔνσηνγλωσσοι δροι φοδεύμενοι διὰ δέν μεταφράζονται πρός τό παρόν εἰς τὴν Ἑλληνικήν ἐπακριβῶς καὶ δύθεν. *Αναφέρομεν ἔδω προχειρίως καὶ κατ'* ἀλφαράγητην σειράν τούς ἔνθεις γαλικούς δρους: audimutisme, balbuttement, begaiement, blesité, bredoilement, chuintement, cli-chement, dyslalias, écholalias, exiguité du frein, grasseyment, hottentisme, mutisme, mytacisme, palialie, rhinolalie, sigmatisme, surdi-mutilé... Καὶ θά παρατηρήσῃς διὰ αναγνώστης διὰ πολλοὶ ἀπό τούς δρους αὐτοὺς δέν είναι διλωδίστους εἴκοναν νίπτειον προδοσίαν ἐπακριβῶς εἰς τὴν Ἑλληνικήν καὶ τοῦτο διότι δέν ἔχουμεν σχηματίσεις ἀκόμητες εἰς τὴν Ἐλλάδα τό σχετικόν πλῆρες λεξιλόγιον τῶν ἀπατουμένων δρων.

4ον. Μαζὶ μὲ τὴν ἀδράνη καὶ μικροσανατομικήν μελέτην πρέπει νά σπουδάσωμεν τὴν Ἑλληνίδα φωνήν καὶ φυσιολογικῶν; θέλω νά εί-

πω βάσει τῶν μεθόδων τῆς φυσιολογίας ἡκῆς ἐρεύνης. Υπάρχουν δέ τοιαῦται μεθόδοι πολλοὶ ριθμοὶ καὶ λλαγαὶ αἱρέσφερουσι· καὶ οὐ περιθέουσι τὰς εἰδικότητας (φυσιολογίακιν ἀστικήστροφή καὶ τοῦ παιδιάτρου, τοῦ ὕπορευστοῦ γοργοῦ καὶ τοῦ νευρο-ψυχιάτρου (Ιλε:ρδανατεκή, φωνητική, φωνοσκόπιον — strobiloscopī —, θυνδασμός πρός ζητήματα ἐμμυελώσεως εἰς βρέφος καὶ π.).

δον. Πρέπει νὰ τακτοποιήσωμεν διχά απλώσω καὶ μόνον τὴν θεραπευτικὴν τὸν λόγου^ν (τις κεντρικὰς ἡ περιφερειακὰς βλάβης ἡ αἰτίας διαταραχῶν τοῦ λόγου) ἀλλὰ καὶ τὴν προληπτικὴν πλευράν. Καὶ νὰ καθιερώσωμεν δρουσὸν ἀπό συμφόνου. Οἱ ξένοι ἔχουν ηδη παραλάβειν ἐκ τῆς ἐλληνικῆς τούς δρους orthophoniae καὶ phoniatrice. (Η μπορούμεν, νομίζειν, νὰ τούς παραλάβωμεν ὡς ἔχουν καὶ νὰ λέγαμεν δροῦ φωνητικὴ καὶ φωνιατρικὴ καὶ νὰ συμφωνήσωμεν νὰ σημαίνουν ἡ μὲν δροῦ φωνητικὴ τὴν προληπτικὴν λατροπαιδιαγγεικὴν τοῦ λόγου καὶ τὴν λαλιάς, ἡ δὲ φωνιατρικὴ θεραπευτικὴν τούτων.).

60ν. Ἡμπορεῖ θαυμάσια νὰ σταμφωθῇ
ἐπιστημονική εἰδικότητα παιδιολογική ὄρθιοφωνη
τικῆς καὶ φωνιατρικῆς ἀλλὰ γρειάζεται προ-
γουμένως μέγα ἔργυν.

V

Διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἀνωτέρω προτεινομεν τὰ ἔργης :

Α) Νὰ σηματισθῇ μία ἐπιτροπὴ ἀπὸ παιδείατρους, ὡτολαρυγγολόγους καὶ ψυχίατρους, ἢ δύο αὐτῶν α) νὰ συλλέγῃ δάσας τὰς ὑπαρχούσας σεπτικάς ἐλληνικάς ἔργασιας καὶ νὰ τὰς τακτοποιήσῃ^{β)} β) νὰ σηματισθῇ ἕνα λεξιλόγιον τῶν διαταραχῶν τοῦ λόγου καὶ τῆς λαλιᾶς ἐκ τῆς γαλλικῆς, ιταλικῆς, ἀγγλικῆς καὶ γερμανικῆς, ἢ παραλλήλου δὲ ἀντιστοίχου λεξιλόγιον τῶν ἐλληνικῶν δρων μὲ σχέδιον διεισδύτη τῆς ἐννοιας ἑκάστου⁽¹⁾. γ) Νὰ προστομάσῃ ἐν

1. Ἰδοὺ ἐπὶ παραδίγματι λέξεις ποὺ περι-

σχεδίῳ τὴν Ἡμερησίαν Διάταξιν ἐνὸς Συνε-
βρέθη Ἐλλήνων εἰδικῶν, ποὺς ἐξέτασεν τῷ
ώντι κατεύθυντος θεματικών.

Β) Να δρχγνωθῇ ἐν Ἑλληνικῷ Συνέδριον
εὐ^τ Ἀρίγνατ^{ος} θεοσολονίκῃ δρθοφωνητικῆς
και φωνιατρικῆς, τὸ δποῖον νά^τ εἴσται^τ:
ζ) Ημίκτη τῆς εξελίξεως τοῦ λόγου και τῆς
λαλίας εἰς τὸ ἐλληνοπολο. ρ) Ήμέραται ζιντε-
σαχών και παθολογίας τοῦ λόγου εἰς τὸ ἐλλη-
νοπολο. γ) Δόκιμον μετάφρασιν τῶν καριω-
τέρων ἔνων σχετικῶν ὅρων και σχηματισμῶν
πλήρους και καθ' διμοφωνίαν ἀπὸ κοινοῦ κα-
θιστραώμενον ἐλληνικοῦ ἑρόσολησ⁽¹⁾ χι^τ ο^ς. Ήμ-
έραται δρθοφωνητικῆς και φωνιατρικῆς, εἰς κε-
ρουργικᾶς παθολογίας και παθογνωμονικῆς ἐφό-
μογάς.

Γ) Να λεφυθῇ ἐγ. συνεχείᾳ Ἑλλην. Ἐται-
ρίᾳ Ὁρθοπνυγτικής καὶ φωναιτικής.

Εἴησε πρόθυμος εἰς πᾶσαν σχετικήν θύγη-
τησος, εἰς πάσαν συμπληρωματικήν πληροφο-
ρίαν, εἰς ἀποκατάστασιν παραληφεών, εἰς
τριγμάς πρακτέου. Τὸ **ΑΡΧΕΙΟΝ ΙΑΤΡΙΚΩΝ**
ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ είναι εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς
ενδιαφερομένου εἰδικοῦ καὶ ἐν γένει παντὸς
ιατροῦ καὶ παντὸς πατιθαγοῦ.

μένουν τὸν ἔκυρον καὶ πλήρη δόγματον τῶν ἀπό
ἐνα Πανελλήνιον Συνέδριον εἰδίκων: ἀλαία,
ἀφασία, ἀφωνία, βαττιαρίσμος, βοάγχος, βρα-
χιλωσία, γαμακισμός, δελτακισμός, δυσασ-
θρία, δυσάλαία, ἔσπασμός, ἥραλδα, δητα-
κισμός, ἴστακισμός, καθύστερης λόγου, καπ-
πακιούς, κωφαλαία, λαβδακισμός, λυκοστομα-
τισμός, μυτολαία, ἔξισμός, ΟΡΘΟΦΩΝΗΤΙ-
ΚΗ, παλιλαία, ρινιαλία, ρινολαία, ρινοφω-
νία, ροτακισμός ή φοίσμος (,), σιγματισμός, συ-
ογύμδης, ταχνιαλία, τραυλισμός, τοεύδισμός, ΦΩ-
ΝΙΑΤΡΙΚΗ, ψιθυρισμός, ψικισμός, ψιτακι-
σμός (—) (Προσφανῶς μεροκαὶ ἀπὸ τὰς λέξεις
αὐτῶν ἔχουν ταντόσημον ἔννοιαν ποὺς ἀλλήλας
πρόπει τὰ γέλλεισσαν μεταξὺ αὐτῶν τὴν
προτιμοτέραν).

